

Γιώργος Μαρκόπουλος

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

«Ο Συλλέκτης»
Μίλτου Σαχτούρη, «Τό Σκευός»

*Έχω ένα σπίτι με σκόνη. Μαζεύω πράματα παλιά.
Γραμμόφωνα γυαλικά κορνίζες και βάζα.
Και δέν πάω πουθενά.*

Και δέν κάνω παρέα με κανέναν.

ΤΑ ΑΓΡΙΜΙΑ

Στήν 'Αγγελική και στόν Μπάμπη.

Γιατί κάποτε γλυκαίνουν και τά άγριμια.

Όταν χάνουν αυτό πού άγαπούν.

Και ένα γυάλινο δάκρυ φυτρώνει στό κίτρινο μάτι τους.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Στόν Πάνο Κοκκίδη

*Ά κορίτσι μικρό, ποιό έντυπο τής επανάστασης
θά γράψει για τό δικό σου Σαββατόβραδο... Τούς βρήκα
δπως και τότε ίδια. Τραγουδάγαν άκόμα τραγούδια του
άγωνα. Τής έκανα νόημα νά βγει. Ό πόλεμος, ό
πόλεμος, ό πόλεμος τελείωσε μου ειπε. Και ειχε
ένα φεγγάρι τσίγκινο. Κι' ό ουρανός χαμηλωμένος.
Μπογιατισμένος με λινάτσα και κάτουρο.*

*Ποιός είναι πού ειπε ότι ό πόλεμος τελείωσε.
Ό πόλεμος συνεχίζεται άκόμη και σήμερα.
Δεκάδες οι νεκροί όταν γυρίζεις σπίτι σου τήν αυγή.
Τήν ώρα πού κλείνουν οι κινηματογράφοι
Τήν ώρα πού κλείνουν οι ταβέρνες
και σωρός τά σκουπίδια μαζεύονται στην έξώπορτα -
Δεκάδες οι νεκροί στις γωνίες ώραία παιδιά πεσμένα μπρούμυτα
μέ τους γυλιούς και τά άμπέχονά τους πεταμένα στή σκόνη.*

Διαβάτη πρωινέ, πρόσεχε μή τά πατήσεις.

Γιώργος Μαρκόπουλος

